

CULTURAL HERITAGE AND ISTANBUL

In order to introduce to the world the cultural and natural assets with universal values that are accepted as the common heritage of all humanity, to create awareness in the society to protect the said universal heritage and to ensure the necessary cooperation for the survival of cultural and natural values that have been damaged or destroyed for various reasons, the “Convention Concerning the Protection of the World Cultural and Natural Heritage” was adopted on 16 November 1972 within the scope of the 17th General Conference of UNESCO held in Paris between 17 October and 21 November 1972. This Convention, which we were deemed appropriate to participate in with Law No. 2658 dated 14.04.1982, was approved by the Council of Ministers Decision No. 8/4788 dated 23.05.1982 and published in the Official Gazette No. 17959 dated 14.02.1983. “World Heritage” status is granted to natural formations, monuments and sites that are of international importance and therefore worthy of appreciation and protection. Following a series of procedures that begin with the application of member states that accept the convention to UNESCO and are completed after the evaluation of applications by experts from the International Council on Monuments and Sites (ICOMOS) and the International Union for Conservation of Nature and Natural Resources (IUCN), candidate assets gain this status in accordance with the decision of the World Heritage Committee.

One of our 19 assets on the UNESCO World Heritage List is the “Historic Areas of Istanbul”, which was accepted in 1985.

Istanbul was included in the UNESCO World Heritage List in 1985 as 4 regions. These include; the Sultanahmet Urban Archaeological Site, which includes the Hippodrome, Hagia Sophia, Hagia Irene, Little Hagia Sophia Mosque and Topkapı Palace; the Süleymaniye Conservation Area, which includes the Süleymaniye Mosque and its surroundings; the Zeyrek Conservation Area, which includes the Zeyrek Mosque and its surroundings; and the Istanbul Land Walls Conservation Area.

İstanbul Surları

The walls surrounding Istanbul were built starting from the 7th century and were rebuilt and demolished four times. The last construction was after 408. During the reign of Theodosius II (408-450), the walls of Istanbul extended from Sarayburnu along the Golden Horn to Ayvansaray on this side and along the Marmara coast to Yedikule, from Yedikule to Topkapı, from Topkapı to Ayvansaray. The length of the walls is 22 km. The Golden Horn walls are

5.5 km, the land walls are 6.5 km, and the Marmara Walls are 9 km. The land walls consist of three sections: Moat, outer wall, inner wall. The moats are now agricultural areas. Adjacent to the walls and at 50 m intervals, there are 96 towers on the land walls side, many of which have collapsed and cracked. These towers are mostly square-planned and 25 meters high, protruding 10 meters from the city walls extending from one end to the other..

Haliç

The Golden Horn (or Golden Horn as Westerners call it) is a bay of Istanbul. The literal meaning of the Golden Horn is the bay at the mouth of the river. According to Greek legend, the Megarians gave the name Golden Horn to their king Beyaz's mother Keroessa. Colonization also began here during the Byzantine period. It was also the maritime center of the Byzantine

Empire. The walls extending along the coast were built to protect the city from a naval fleet attack. At the entrance of the Golden Horn, there was a wide chain extending from the city across to the northeastern end of the old Galata Tower to prevent unwanted ships from entering. This tower was extensively destroyed by the Latin crusaders during the 4th Crusade in 1204. However, the Genoese built a new tower next to it. This tower is called the famous Galata Tower 1348 Christea Turris (Tower of Christ). It was a region where a dense Bektashi population lived during the Ottoman period. Many Bektashi lodges such as the Karaağaç lodge, Karyağdı Baba lodge, Giresunlu lodge were in this region.

Topkapı Sarayı

Topkapı Palace is the oldest and largest palace in Istanbul that has survived to the present day. Its location is the acropolis hill, which overlooks the Golden Horn, the Bosphorus and the Sea of Marmara and is known to be the first place Istanbul was founded. It is a complex with 700,000 m² of private land, surrounded by 5 km of walls at the far end of the historical Istanbul triangle peninsula. Resembling a small city rather than a palace with this feature, Topkapı

Palace has been used for over 500 years. Later, when the sultan moved to the newly built Dolmabahçe Palace, the palace was left neglected for a long time. The palace regained its former glory thanks to the restoration carried out during the Republic Period. The palace, which is currently used as a museum, exhibits belongings belonging to the sultan. Among the most valuable pieces of the museum collection are Muhammad's cloak, tooth, footprint and sword. These objects were brought from Cairo during the reign of Yavuz Sultan Selim. Another valuable piece is the world-famous Spoonmaker's Diamond. The Topkapı Dagger is another valuable item on display in the museum.

Galata Kulesi

It is a tower built in 528 in the Galata district of Beyoğlu, Istanbul. The city can be viewed panoramically from the tower. It was built by the Byzantine emperor Anastasius. Later, the tower, which was largely destroyed by the 4th Crusade in 1204, was rebuilt by the Genoese as the Tower of Jesus in 1348 as an addition to the Galata Walls. It is observed that the first three floors of the Galata Tower bear Genoese traces, while the following floors bear Ottoman traces. The 16-line eulogy in the inscription at the entrance to the tower was written for

Mahmud II due to the restoration carried out during the reign of Mahmud II. The Galata Tower was included in the UNESCO World Heritage Temporary List, the World Heritage Temporary List in Turkey in 2013, with the file titled “Castles and Walled Settlements on the Genoese Trade Route from the Mediterranean to the Black Sea”, which also includes the Galata Tower. Galata Square, one of the most vibrant places today, is also next to the tower.

Taksim Meydanı

The Taksim district and square were given their name because it was the place where water carriers distributed water to the public during the Ottoman Empire. Before becoming a square, the district, which was a narrow area lined with old houses, took on its current appearance over time after it was turned into a square and expanded. The Republic Monument and its surroundings in the middle

of the square are used as a ceremonial area today and serve as a meeting place. A nostalgic tram runs from the beginning of the square to the Tünel. The Republic Monument, which has become the symbol of Taksim Square, was built by Italian sculptor Pietro Canonica and placed in its place in 1928. The construction of the monument took 2.5 years and the monument was made using stone and bronze. It is the first statue from the Republic period monuments to depict Atatürk and the new order with a figurative narrative.

Ayasofya Camii

Hagia Sophia (meaning: "Holy Wisdom"; Greek: Ἀγία Σοφία, romanized: Agia Sofia), formerly known as the Church of the Holy Wisdom and the Hagia Sophia Museum,[4][5] officially known as the Ayasofya-i Kebîr Câmî-i Şerifi (Great Holy Mosque of Hagia Sophia),[4][5] is a mosque and former basilica, cathedral and

museum in Istanbul. It was a basilica-plan patriarchal cathedral built by the Byzantine Emperor Justinian I between 532 and 537 in the old city center of Istanbul on the historical peninsula. It was converted into a mosque by Mehmed II after the conquest of Istanbul by the Ottomans in 1453. It was taken into renovation work with the decree issued by Mustafa Kemal Atatürk in 1934, and in 1947, it was decided to be converted into a museum by the decision of the Council of Ministers, and excavation and renovation work was started, and it served as a museum from 1947 to 2020. In 2020, its museum status was canceled and it was given the status of a mosque. Hagia Sophia is a domed basilica type structure that combines a central plan in terms of architecture, and is considered an important turning point in the history of architecture with its dome

transition and carrier system features. It is both symbolic and axis-like for Christians. Besides, it is a touristic and spiritual center of attraction.

The word “Hagia” in the name Hagia Sophia means “holy”. The word “Sophia” comes from the Greek word sophos, meaning “wisdom”. Therefore, the name “Hagia Sophia” means “Holy Wisdom” or “Divine Wisdom” in reference to Jesus of Nazareth and is considered one of the three attributes of God in Christian theology.[7][8] It is stated that approximately 10,000 workers worked in the construction of Hagia Sophia, which was directed by Isidoros of Miletus and Anthemius of Tralles, and that Emperor Justinian I spent a great fortune on this work. One of the characteristics of this very old building is that some of the columns, doors and stones used in its construction were brought from older structures and temples.

During the Byzantine Empire, Hagia Sophia had a great wealth of “holy relics”. One of these relics was the 15-meter-high silver iconostasis.[16] The church of the Patriarch of Constantinople and the center of the Eastern Orthodox Church for 1000 years, Hagia Sophia witnessed the excommunication of Patriarch Michael I by Pope Leo IX in 1054, an event generally considered the beginning of the “Schisma”, or the separation of the Eastern and Western churches, one of the most important events in Christian history. After the church was converted into a mosque by the Ottoman Sultan Mehmed II in 1453, the mosaics containing human figures were not destroyed (those that did not were left as they were), they were only covered with a thin plaster, and the mosaics, which remained under plaster for centuries, were thus saved from natural and artificial destruction. When the mosque was converted into a museum, some of the plaster was removed and the mosaics were brought to light again. The Hagia Sophia building seen today is also known as the “Third Hagia Sophia” because it is actually the third church built on the same site. The first two churches were destroyed during the rebellions. The central dome of Hagia Sophia, the largest dome of its time, collapsed once during the Byzantine period (on May 7, 558),[17][18] but has not collapsed since the Ottoman chief architect Mimar Sinan added buttresses to the building.

Sultanahmet Camii

Sultan Ahmet Mosque or Sultanahmet Mosque was built by the architect Sedefkar Mehmed Ağa on the historical peninsula in Istanbul by the Ottoman Sultan Ahmed I between 1609-1617. The mosque is called the "Blue Mosque" by Europeans because it is decorated with blue, green and white İznik tiles and the interior of its half domes and large dome is decorated with mostly

blue hand-drawn works. Hagia Sophia was converted from a mosque to a museum in 1935. With its conversion in 1935, it became the main mosque of Istanbul.

In fact, together with the Sultanahmet Mosque complex, it is one of the largest works in Istanbul. This complex consists of a mosque, madrasahs, sultan's mansion, arasta, shops, bathhouse, fountain, fountains, tomb, hospital, primary school, soup kitchen and rental rooms. Some of these structures have not survived to the present day.

The most important aspect of the structure that is remarkable in terms of architecture and art is that it is decorated with more than 20,000 Iznik tiles. Traditional plant motifs in yellow and blue tones were used in the decorations of these tiles, making the structure more than just a place of worship. The prayer room section of the mosque is 64 x 72 meters in size. The diameter of its central dome, which is 43 meters high, is 23.5 meters. The interior of the mosque is illuminated with more than 200 colored glasses. Its writings were written by Seyyid Kasım Gubarî from Diyarbakır. It forms a complex with the surrounding structures and Sultanahmet is the first mosque in Turkey with six minarets.

Kız Kulesi

After the naval victory at Kyzikos, in 408 BC, the Athenian general Alcibiadis probably built a special station for ships coming from the Black Sea on a small rock in front of Üsküdar.

The tower, which has become the symbol of Üsküdar, is the only remaining Byzantine work in Üsküdar. It dates back to 24 BC.

In 1110, Byzantine Emperor Alexios I built a wooden tower protected by a stone wall. An iron chain was stretched from the tower to another tower erected in the Mangana district (a district on the historical peninsula) in Constantinople. The island was later connected to the Asian coast by a defensive wall, the underwater remains of which can still be seen. During the conquest of Istanbul by the Ottomans in 1453, a Byzantine garrison commanded by the Venetian Gabriele Trevisano was located in the tower. Later, the structure was used as a watchtower by the Ottoman Turks during the reign of Mehmed the Conqueror.

This island, which first hosted a tomb during the Greek period, was used as a customs station with an additional building built during the Byzantine period. During the Ottoman period, it undertook many functions, from a show platform to a defense castle, from a deportation station to a quarantine room. It has never lost its primary function of guiding people and passing ships at night with its blinking lighthouse, which has existed for centuries. Some European historians call this place Leander's Tower. There are many stories about the tower. The tower, which was known as arkla (small castle) and damialis (calf) in ancient times, was also famous for a while as "Tour de Leandros"

(Leandros' Tower). Now it is integrated with the name Maiden's Tower and is known by this name.

The Maiden's Tower, which has a very old history, was once used to collect taxes from ships passing through the Bosphorus. A large chain was pulled along the tower and the European side, and ships were allowed to pass between the Anatolian side and the Maiden's Tower (At that time, ships could pass because their sizes were small). After a while, the tower could not carry the chain and collapsed towards the European side. When you look into the water from the tower, you can see its ruins.

The tower was destroyed in the earthquake of 1509, rebuilt and burned in 1721. Grand Vizier Damat İbrahim Paşa gave a construction order and the new building was used as a lighthouse; the surrounding walls were repaired in 1731 and 1734. Finally, the tower was rebuilt from more durable stone in 1763. It was used as a quarantine station from 1829 and was restored again by Sultan Mahmud II in 1832.[2] In 1945, it was the port authority's turn to patch up the tower. It was then restored again in 1998 and recently featured in the James Bond film *The World is Not Enough*. Steel supports were added to strengthen the tower after the August 17, 1999 earthquake and the tsunami in the Sea of Marmara. The interior, which has views of the ancient Roman, Byzantine and Ottoman capitals at Sarayburnu, has been converted into a café and restaurant. Private boats shuttle between the tower and the shore throughout the day. The Maiden's Tower was restored in 2000 and converted into a restaurant. The restoration work, which was initiated by the Ministry of Culture and Tourism of the Republic of Turkey in 2021, was completed in May 2023. The restored tower was opened with a laser show on May 11, 2023.

Yere Batan Sarnıcı

One of the magnificent historical structures of Istanbul is the Basilica Cistern located southwest of Hagia Sophia. This large underground cistern, built by the Byzantine Emperor Justinianus I (527-565), was popularly known as the "Basilica Palace" due to the seemingly countless marble columns rising from the water. Since there was a Basilica on the site of the cistern before, it is also known as the Basilica Cistern. The cistern is a giant

structure covering a rectangular area of 140 meters in length and 70 meters in width. There are 336 columns, each 9 meters high, inside this cistern, which is accessed by a

52-step stone staircase. These columns, erected 4.80 meters apart, form 12 rows, each containing 28 columns. The ceiling space of the cistern is transferred to the columns by means of arches. The majority of the columns, which are understood to have been collected from older structures and carved from various types of marble, consist of one piece, while some consist of two pieces. The capitals of these columns have different characteristics in some places. While 98 of them reflect the Corinthian style, some reflect the Doric style. The 4.80-meter-thick brick walls of the cistern and the brick-paved floor were plastered with a thick layer of Khorasan mortar to make them water-proof. Covering a total area of 9,800 m², this cistern has a water storage capacity of approximately 100,000 tons.

Medusa Head

Except for a few that are angular or grooved, the vast majority of the columns in the cistern are cylindrical in shape. The two Medusa Heads used as pedestals under the two columns in the northwest corner of the cistern are masterpieces of Roman sculpture. It is not known from which structures the Medusa heads, which attract the most attention of the people visiting the cistern, were taken and brought here. Researchers generally think that they were brought during the construction of the cistern solely for the purpose of using them as column bases. Despite this view, some legends have emerged about the Medusa Head. According to one legend, Medusa is one of the three Gorgons, the female monsters of the underworld in Greek mythology. Of these three sisters, the snake-headed Medusa has the power to turn those who look at her into stone. According to another view, Gorgona symbols and statues were used to protect large structures and special places during that period, and this is why the Medusa head was placed in the Cistern. According to another story, Medusa was a girl who boasted about her black eyes, long hair and beautiful body. Medusa loved Perseus, the son of Zeus. Meanwhile, Athena also loved Perseus and was jealous of Medusa. For this reason, Athena turned Medusa's hair into snakes. Now everyone Medusa looked at turned into stone. Later, Perseus cut off Medusa's head and defeated many of his enemies by using her power.

Based on this, the Medusa head was carved into sword handles in Byzantium and placed upside down on column bases (so that those looking at it would not be turned into stone). According to another story, Medusa turned herself into stone by looking to the side. For this reason, the sculptor who made the statue here made Medusa in three different positions according to the reflection angles of the light.

The 8 columns located in front of the northeast wall towards the middle of the cistern were exposed to the risk of breaking during a construction carried out in 1955-1960, and each of them was frozen in a thick concrete layer and therefore lost their former features.

The Basilica Cistern, which covered a wide area in this area during the Byzantine period and met the water needs of the great palace where the emperors resided and other residents in the region. After the conquest of Istanbul by the Ottomans in 1453, it was used for a while longer and water was supplied from here to the gardens of Topkapi Palace where the sultans resided. It is understood that the Ottomans, who preferred running water to stagnant water due to the cleanliness principles of Islamic rules, did not use the Cistern after they established their own water facilities in the city. It was not noticed by Westerners until the mid-16th century and was finally rediscovered and introduced to the Western world by the Dutch traveler P. Gyllius, who came to Istanbul in 1544-1550 to investigate Byzantine ruins. While wandering around Hagia Sophia during one of his researches, P. Gyllius learned that the people of the house drew water with buckets they lowered from large round holes resembling wells on the ground floors of the houses here and even caught fish. He entered the cistern with a torch in his hand from the stone steps leading underground from the courtyard surrounded by walls of a wooden building located on a large underground cistern. P. Gyllius, under very difficult conditions, traveled around the cistern by boat, took its measurements and identified its columns. Gyllius, who published what he saw and the information he gained in his travelogue, has influenced many travelers. The cistern has undergone various repairs since its foundation. The first repair of the cistern, which was repaired twice during the Ottoman Empire, was made by Architect Kayserili Mehmet Ağa during the reign of Ahmet III (1723). The second repair was carried out during the reign of Sultan Abdulhamid II (1876-1909). During the Republican Period, the cistern was cleaned by the Istanbul Municipality in 1987 and opened to visitors by building a tour platform. It underwent a major cleaning and maintenance again in May 1994. Currently operated by Kültür A.Ş., a subsidiary of the Istanbul Metropolitan Municipality, the Basilica Cistern hosts many national and international events in addition to being a museum.

St. Antuan Katolik Kilisesi

St. Anthony Catholic Church (French: St. Antoine) is the largest Catholic church in Istanbul and has the largest congregation. It is located on the left side of Istiklal Street in Beyoğlu, as you go from Galatasaray (on the Galatasaray High School side) towards Tünel. The church is affiliated with the Franciscan order..^[1]

HISTORY;

In 1230, priests built a church in the name of their founder, St. Francis of Assisi, near Galata. The St. Francis Church, which burned twice in the fires of 1639 and 1660 and was rebuilt in the same place after each fire, was moved to its new location in Beyoğlu after the last fire in 1696, which engulfed all its surroundings. In

1724, this new church named St. Anthony in Pera was built and consecrated for the citizens of Catholic countries (mostly Italian and French) who were in the Ottoman Empire palace and state service and also engaged in trade and their families.[2]

ARCHITECTURE;

The construction of the current church, with its facade made of red bricks, began in 1906 on the site of the old one, and on February 15, 1912, the anniversary of the transfer of the body of St. Anthony to its place in the Basilica of Padua, the priests moved to their new church, the church was consecrated and opened for worship.[2] It was built of reinforced concrete in the Italian Neo-Gothic style by the Istanbul-born Italian architect Giulio Mongeri.[3][4] It was built in the form of a Latin cross and in the Neo-Gothic style, measuring 20x50 m. The church walls are covered with mosaics up to a certain height, and the exterior walls of the structure are made of brick. The entrance to the church is through a door between two buildings built to provide income for the church. This door opens onto the courtyard of the church, and the width of this façade facing Istiklal Avenue is 38 meters.[5]

Santa Maria Draperis Kilisesi

Santa Maria Draperis Church (Turkish: Meryem Ana Draperis Latin Catholic Church) is a historically Latin Catholic church located in Istanbul. Built in 1584, it is one of the oldest active churches in Istanbul..

HISTORY;

A few months before the conquest of Istanbul by the Ottomans in 1453, the Church of Saint Antonio of Padua, Selvili, was built by the Franciscans in Sirkeci on the southern shore of the Golden Horn (at that time the center of Constantinople for Venetian merchants). After the conquest, the Franciscans were forced to leave[2] and after moving several times until 1584, they moved to the Mumhane neighborhood of Galata. Here, a Levantine woman, Klara Maria Draperis, donated them a house and a small chapel.[2][3] The altar of the chapel was decorated with a wooden statue of the Virgin Mary. When the chapel burned down completely in 1660, this statue was saved by a member of the Draperis family.[2]

Since the building was completely burned down in the fire, the state seized the land based on Ottoman laws of the time.[4] For this reason, the Franciscans asked permission from the Sultan to Firman, but even though the church was rebuilt, it was destroyed in 1663.[2] After this incident, the Franciscans left the region and moved to the area above Pera called Dört Yol. They built another church here in 1678, but the church burned in 1697 and was completely destroyed by the earthquake in 1727.[2] The

building burned again in 1767 and was rebuilt for the fifth time in 1769.[2] The statue of the Virgin Mary, which has survived every disaster, has survived to the present day.^[2] Today, this church is one of the three Roman Catholic churches in the Levantine Square, along with St. Anthony (also on Istiklal Street) and St. Peter and Paul Church. During the 19th century, St. Mary's Church was the most prestigious church in the region. According to the census in 1803, it is known that there were 470 Levantine, a few Arab and a few Armenian Catholics in its congregation.[5]

Today, Franciscan fathers continue to hold services in this church every day in Italian and on Sundays in Spanish.[3]

ARCHITECTURE AND CONTENT;

When you follow the stairs going downhill at the end of Istiklal Street, the entrance to the building is in the neoclassical style - a statue of the Virgin Mary greets you in a niche in the wall - The building has a rectangular plan, is covered with a barrel vault and is decorated with 3 naves built in 1874. The church has a bell tower that is not visible from the street. In 1772, the altar was decorated with pink marble from Carrara, Italy, and was decorated with a statue given by the Draperis family.[3]

Four paintings from the Venetian art school also decorate the altar.[3]

The first painting on the right after entering the church was painted in 1873 with the Virgin Mary and two Franciscan saints.[3] The second painting represents Francis of Assisi receiving the stigmata at La Verna.[3] On the other side of the entrance is Saint Roch with the Virgin Mary and Jesus next to Joseph at his death.[3]

The Way of the Cross, the statue of Saint Antonio of Padua and the wall painting in the baptistery were made by Franciscan Father Alberto Farina in 1959.[3]

The two stained glass windows in the apse belong to the German school and represent Francis of Assisi and Saint Clara.[3] Inside the church, several inscribed tombstones from the 18th and 19th centuries (mostly in Italian or Latin) commemorate wealthy Levantine families, benefactors of the church, bishops, and consuls of European nations in Constantinople.[]

ORTAKÖY MEYDANI

Ortaköy, which was said to be called Arkheion (Argion) in ancient times, was called "Ayios Fokas" in the Byzantine period. The district took its name from the Ayios Fokas Monastery built here by the Byzantine Emperor Basileios I (reigned 867-886).

It is suggested that the Damianu Palace, where the Byzantine Emperor Leon VI (reigned 886-912) met with his lover Zoe, was in Ortaköy; and the monastery that gave its name to the Damianu location was built in the 9th century by Damianos, one of the prominent figures of the state during the reigns of Emperors Theophilos (reigned 829-842) and III. Michael (reigned 842-867).[7]

It is understood that today's Ortaköy is the location of the great Ayios Fokas Monastery. The small Ayios Fokas Church of today, dedicated to the same saint by the Greeks, is also called Ayios Fokas. The location of the Ayios Fokas Monastery has not been found. It is written that in the 9th century, there was a magnificent palace near this monastery belonging to the Armenian Orthodox Patriarch John VII (patriarchate 832-842) or his brother Arsabarios (Arshavere), and that is why the district became famous as Arsebera (or Arsaberu). Since there were rumors that secret rituals and immoral entertainments were held in the palace, it was purchased by Emperor Basil I and converted into a monastery with a capacity of 150 priests. The existence of this monastery (Virgin Mary) continued until the last years of Byzantium. The Turks settled in Ortaköy during the reign of Suleiman the Magnificent (reigned 1520-1566). In the same years, a bathhouse (Ortaköy Hüsrev Kethüdâ Bath) was built by Mimar Sinan by the Grand Vizier Kara Ahmed Pasha's (d. 1556) chamberlain Hüsrev Kethüda. It is seen that Turks settled densely on both slopes of the Ortaköy Stream valley in the 16th century.[8] In the middle of the 17th century, there was a Muslim neighborhood in the stream and mansions on the shore. None of these mansions have survived to the present day. The main reason for this is the new Çırağan Palace built by Abdülaziz in 1871. The long and wide area obtained by removing the Beşiktaş Mevlevihanesi and the mansions extending to Ortaköy was allocated for the construction of the Çırağan Palace. In the strip between Ortaköy Pier and Defterdarburnu, there was the Mehmed Kethüda Fountain, Ortaköy Mosque, primary school and houses of Greek, Armenian and Jewish tradesmen behind the shore; then Ortaköy Mosque and Neşetâbâd Coastal Palace, Esma Sultan Coastal Palace, Naime Sultan Mansion, Hatice Sultan Coastal Palace, Fatma Sultan, Zekiye Sultan mansions. Defterdar İbrahim Paşa Mosque is a 17th century structure.

Ortaköy Square and its surroundings were reorganized with the project works initiated by Beşiktaş Municipality between 1989 and 1992 and took its current appearance.

Ortaköy has become a center of interest for both Istanbulites and foreigners, especially since the 1990s, with its historical and cultural structure. Another factor that has made the district and especially the square the center of attention of Istanbul is the proximity of three monumental structures representing three religions (Ortaköy Mosque, Ayios Fokas Church, Etz Ahayim Synagogue). These are in a consistent integrity and harmony with the original building groups in the surrounding area. A comprehensive project was carried out in order to re-emerge the environment where these three cultures lived together with its old characteristics, and the arrangement works in the early 1990s were

concluded. In the first stage, Ortaköy's inadequate infrastructure network has been rebuilt. The narrow organic street texture around Ortaköy Square; the absence of gardens in the buildings; bay windows and facade harmony make the appearance of the surroundings different. The houses also show a difference originating from the social structure. The study aimed to ensure the continuity of this organic street texture, the original Ortaköy architecture with two or three-storey bay windows and narrow rectangular windows. The square and its surroundings are a lively meeting center day and night with coffee shops, nightclubs, bars, restaurants, art workshops, antique and souvenir shops and a handicraft and art (intel) market open on weekends. Baked potato shops, waffle shops and gözleme shops are also places unique to Ortaköy.

In addition, since it is the intersection point of important transportation axes such as the coastal road, Palanga Street extending to Barbaros Boulevard, Dereboyu Street and Portakal Yokuşu leading to Ulus, both traffic and parking problems are experienced when the visitor density increases. The European leg of the 15 July Martyrs Bridge is in Ortaköy.

RULES OF BEHAVIOR IN CULTURAL HERITAGE PLACES

In order to improve your experience and preserve cultural heritage areas in Turkey and pass them on to future generations, please follow the rules below.

- At the entrances to places of worship; wearing clothes that are exposed above the knees such as shorts and skirts and that leave the shoulders exposed, and talking loudly and listening to music in sacred places are prohibited.
- Please ask for permission to take photos and videos with religious leaders, children and people you do not know. Unauthorized shooting is prohibited.
- In areas where there are monuments and historical artifacts - It is prohibited to sit and lean on carved and fragile surfaced artifacts and monuments.
- It is prohibited to move, move, touch and sell archaeological artifacts.
- It is prohibited to consume alcohol and cigarettes in areas where smoking is prohibited.
- Giving money or candy to children encourages them to beg. If you want to help children, please donate to well-known charities.
- Exposing genitals in public areas is strictly prohibited and is subject to penalties.
- Purchasing illegal products/souvenirs produced from threatened wildlife species should be avoided.
- Polluting the environment and nature is strictly prohibited. If detected, it is subject to penalties.

KÜLTÜREL MİRAS VE İSTANBUL

Bütün insanlığın ortak mirası olarak kabul edilen evrensel değerlere sahip kültürel ve doğal varlıkları dünyaya tanıtmak, toplumda söz konusu evrensel mirasa sahip çıkacak bilinci oluşturmak ve çeşitli sebeplerle bozulan, yok olan kültürel ve doğal değerlerin yaşatılması için gerekli işbirliğini sağlamak amacıyla UNESCO'nun 17 Ekim – 21 Kasım 1972 tarihleri arasında Paris'te toplanan 17. Genel Konferansı kapsamında, 16 Kasım 1972 tarihinde "Dünya Kültürel ve Doğal Mirasının Korunmasına Dair Sözleşme" kabul edilmiştir. 14.04.1982 tarih ve 2658 sayılı Kanunla katılmamız uygun bulunan bu Sözleşme, 23.05.1982 tarih ve 8/4788 sayılı Bakanlar Kurulu Kararıyla onaylanarak, 14.02.1983 tarih ve 17959 sayılı Resmî Gazete'de yayınlanmıştır.

Uluslararası önem taşıyan ve bu nedenle takdire ve korunmaya değer doğal oluşumlara, anıtlara ve sitlere "Dünya Mirası" statüsü tanınmaktadır. Sözleşmeyi kabul eden üye devletlerin UNESCO'ya başvurusuyla başlayan ve Uluslararası Anıtlar ve Sitler Konseyi (ICOMOS) ve Uluslararası Doğayı ve Doğal Kaynakları Koruma Birliği (IUCN) uzmanlarının başvuruları değerlendirmesi sonunda tamamlanan bir işlem dizisinden sonra aday varlıklar Dünya Miras Komitesinin kararı doğrultusunda bu statüyü kazanmaktadır.

UNESCO Dünya Miras Listesinde yer alan 19 adet varlığımızdan biri de 1985 yılında kabul edilen "İstanbul'un Tarihi Alanları"dır.

İstanbul, 1985 tarihinde UNESCO Dünya Miras Listesi'ne 4 bölge olarak dahil edilmiştir. Bunlar; Hipodrom, Ayasofya, Aya İrini, Küçük Ayasofya Camisi ve Topkapı Sarayı'nı içine alan Sultanahmet Kentsel Arkeolojik Sit Alanı; Süleymaniye Camisi ve çevresini içine alan Süleymaniye Koruma Alanı; Zeyrek Camisi ve çevresini içine alan Zeyrek Koruma Alanı ve İstanbul Kara Surları Koruma Alanı'nı içermektedir.

İstanbul Surları

İstanbul'un etrafını çeviren surlar tarihte 7. yüzyıldan başlayarak inşa edilmiş, yıkılmalar ve yeniden yapımlarla dört defa elden geçmiştir. Son yapımı 408'den sonradır. II. Theodosius (408-450) zamanında İstanbul surları Sarayburnu'ndan Haliç kıyısı boyunca Ayvansaray'a bu taraftan ve Marmara kıyısı boyunca Yedikule'ye, Yedikule'den Topkapı'ya,

Topkapı'dan Ayvansaray'a uzanıyordu. Surların uzunluğu 22 km.'dir. Haliç surları 5.5 km, kara 6,5 km, Marmara Surları ise 9 km.'dir.

Kara surları üç bölümden oluşur: Hendek, dış sur, iç sur. Hendekler bugün tarım alanı olmuştur. Sura bitişik ve 50 m. aralıklarla kara surları tarafında, birçoğu yıkılmış, çatlamış durumda 96 burç bulunmaktadır. Bu burçlar, boydan boya uzanan sur duvarlarından 10 metrelik çıkıntıda, çoğunlukla kare planlı ve 25 metre yüksekliğindedir.

Haliç

Haliç, (batılıların deyişi ile Altın Boynuz) İstanbul'un bir koyudur. Haliç'in kelime anlamı, nehir ağzındaki koy demektir. Yunan efsanesine göre; Megaralılar, kralları Beyaz'ın annesi Keroessa için Altın Boynuz ismini vermişlerdir. Bizans döneminde kolonileşme de burada başlamıştır. Aynı zamanda Bizans İmparatorluğu'nun denizcilik merkeziydi. Sahil boyunca

uzanan duvarlar, şehri bir deniz filosu atağından korumak için inşa edilmiştir. Haliç'in girişinde istenmeyen gemilerin girişini engellemek için, şehirden karşıya eski Galata Kulesi'nin kuzeydoğu ucuna uzanan geniş bir zincir vardı. Bu kule Latin haçlılarınca 4. Haçlı seferinde 1204 yılında geniş bir şekilde tahrip edildi. Fakat Cenevizliler yanına yeni bir kule inşa ettiler. Bu kule meşhur Galata Kulesi 1348 Christea Turris (Tower of Christ: İsa'nın Kulesi) diye adlandırılır. Osmanlı döneminde Yoğun Bektaşî nüfusun yaşadığı bir bölge idi. Karaağaç tekkesi, Karyağdı Baba tekkesi, Giresunlu Tekkesi gibi birçok Bektaşî tekkesi bu bölgede idi.

Topkapı Sarayı

Topkapı Sarayı, İstanbul'da yer alan ve dünyada günümüze gelebilmiş sarayların en eskisi ve genişidir. Konumu, Haliç'i, Boğaziçi'ni ve Marmara Denizi gören, İstanbul'un ilk kuruluş yeri olan bilinen akropol tepesidir. Tarihi İstanbul üçgen yarımadasının en uç noktasında, 5 km'yi bulan surlarla çevrili, 700.000 m2 özel araziye sahip bir komplekstir. Bu özelliği ile saraydan çok küçük bir şehri andıran Topkapı Sarayı, 500 yılı aşkın bir

süredir kullanılmıştır. Sonradan padişah, yeni yapılan Dolmabahçe Sarayı'na taşınınca saray, uzun bir süre bakımsız bırakıldı. Saray, Cumhuriyet Dönemi'nde yapılan restorasyon sayesinde eski görkemine geri kavuştu. Şu an bir müze olarak kullanılan sarayda padişaha ait eşyalar sergilenir. Müze koleksiyonunun en değerli parçaları arasında Muhammed'in hırkası, dişi, ayak izi ve kılıcı sayılabilir. Bu nesneler, Yavuz

Sultan Selim döneminde Kahire'den getirilmiştir. Başka bir değerli parça ise dünyaca meşhur Kaşıkçı Elması'dır. Topkapı Hançeri ise müzede sergilenen başka bir değerli eşyadır.

Galata Kulesi

İstanbul Beyoğlu'nda Galata semtinde bulunan 528 yılında inşa edilmiş kuledir. Kuleden şehir panoramik bir şekilde izlenebilmektedir. Bizans imparatoru Anastasius tarafından inşa edilmiştir. Daha sonra 1204 yılında 4. Haçlı Seferleri ile büyük ölçüde tahrip olan kule 1348 yılında İsa Kulesi olarak Cenevizliler tarafından Galata Surlarına tekrar ek olarak yapılmıştır. Galata Kulesinin ilk üç katında Ceneviz, sonraki katlarda ise Osmanlı izleri taşıdığı gözleniyor. Kule girişindeki kitabe yer alan 16 mısralık methiye, II. Mahmut döneminde yapılan restorasyondan dolayı II. Mahmut için yazılmıştır. İçerisinde Galata Kulesi'nin de bulunduğu "Ceneviz Ticaret Yolu'nda Akdeniz'den Karadeniz'e Kadar Kale ve Surlu Yerleşimler" dosyası ile Galata Kulesi 2013 yılında UNESCO Dünya Miras Geçici Listesi, Türkiye'deki Dünya Mirası Geçici Listesi'ne dahil edildi. Bugün çok canlı mekanlardan biri olan Galata Meydanı da kulenin yanındadır.

Taksim Meydanı

Taksim semti ve meydanı adını, Osmanlı Devleti'nde zamanında suçluların; suyu, halka taksim ettikleri yer olduğundan verilmiştir. Meydan olmadan önce, eski evlerin sıralandığı dar bir bölge olan semt, meydan hâline getirilip genişletildikten sonra, zamanla bugünkü görünümünü almıştır. Meydanın ortasındaki Cumhuriyet Anıtı ve çevresi bugün tören yeri olarak kullanılıyor ve buluşma yeri işlevini üstleniyor. Meydan'ın başlangıcından Tünel'e kadar Nostaljik tramvay çalışır. Taksim Meydanı'nın simgesi hâline gelen Cumhuriyet Anıtı İtalyan heykeltıraş Pietro Canonica'ya yaptırılmış, 1928 yılında yerine yerleştirilmiştir. Anıtın yapımı 2,5 yıl sürmüş, anıt taş ve bronz kullanılarak yapılmıştır. Cumhuriyet dönemi anıtlarından ilk defa figüratif bir anlatımla Atatürk'ü ve yeni düzeni anlatan bir heykeldir.

Ayasofya Camii

Ayasofya (anlamı: “Kutsal Bilgelik”; Grekçe: Ἀγία Σοφία, romanize: Agia Sofia), eski adıyla Kutsal Bilgelik Kilisesi ve Ayasofya Müzesi veya günümüzdeki resmî adıyla Ayasofya-i Kebîr Câmî-i Şerîfi (Kutsal Büyük Ayasofya Camii),[4][5] İstanbul’da yer alan bir cami ve eski bazilika, katedral ve müzedir. Bizans

İmparatoru I. Justinianus tarafından, 532-537 yılları arasında İstanbul’un tarihî yarımadasındaki eski şehir merkezine inşa ettirilmiş bazilika planlı bir patrik katedrali olmuştur. 1453 yılında İstanbul’un Osmanlılar tarafından fethedilmesinden sonra II. Mehmed tarafından camiye dönüştürülmüştür. Mustafa Kemal Atatürk tarafından 1934 yılında yayımlanan kararname ile tadilat çalışmasına alınmış, 1947 yılında bakanlar kurulu kararı ile müzeye dönüştürölme kararı alınıp müzeye dönüştürölmüş, kazı ve tadilat çalışmaları başlatılmış ve 1947’den 2020’ye kadar müze olarak hizmet vermiştir. 2020 yılında ise müze statüsü iptal edilerek cami statüsü verilmiştir.

Ayasofya, mimari bakımdan merkezî planı birleştiren kubbeli bazilika tipinde bir yapı olup kubbe geçişi ve taşıyıcı sistem özellikleriyle mimarlık tarihinde önemli bir dönüm noktası olarak ele alınır. Hristiyanlar için hem sembolik hem de eksen olma anlamının yanında, turistik ve ruhsal bir çekim merkezidir.

Ayasofya adındaki “Aya” sözcüğü “kutsal” anlamına gelir. “Sofya” sözcüğü ise Grekçede “bilgelik” anlamındaki sophos sözcüğünden gelir.Dolayısıyla “Aya Sofya” adı, Nasıralı İsa’ya atfen “Kutsal Bilgelik” ya da “İlahî Bilgelik” anlamına gelmekte olup Hristiyan ilahiyatında Tanrı’nın üç niteliğinden biri sayılır.[7][8] Miletli İsidoros ve Trallesli Antemius’un yönettiği Ayasofya’nın inşaatında yaklaşık 10.000 işçinin çalıştığı ve İmparator I. Jüstinyen’in bu iş için büyük bir servet harcadığı belirtilir.Bu çok eski binanın bir özelliği; yapımında kullanılan bazı sütun, kapı ve taşların binadan daha eski yapı ve tapınaklardan getirilmiş olmasıdır.

Bizans İmparatorluğu döneminde Ayasofya, büyük bir “kutsal emanetler” zenginliğine sahipti. Bu emanetlerden biri de 15 metre yüksekliğindeki gümüş ikonostasis idi.[16] Konstantinopolis Patriği’nin kilisesi ve Doğu Ortodoks Kilisesi’nin 1000 yıl boyunca merkezi olan Ayasofya, 1054 yılında Patrik I. Mihail’in Papa IX. Leo tarafından aforoz edilmesine şahitlik etmiş olup bu olay, genel olarak “Schisma”nın yani Hristiyanlık tarihindeki en önemli olaylardan biri olan Doğu ve Batı kiliselerinin ayrılmasının başlangıcı sayılır.

1453 yılında kilise, Osmanlı padişahı II. Mehmed tarafından camiye dönüştüröldükten sonra mozaiklerinden insan figürleri içerenler tahrip edilmemiş (içermeyenlerse olduğu gibi bırakılmıştır), yalnızca ince bir sıvayla kaplanmış ve yüzyıllarca sıva altında kalan mozaikler, bu sayede doğal ve yapay tahribattan kurtulabilmiştir. Cami, müzeye

dönüştürülürken sıvaların bir kısmı çıkarılmış ve mozaikler yine gün ışığına çıkarılmıştır. Günümüzde görülen Ayasofya binası, aslında aynı yere üçüncü kez inşa edilen kilise olduğundan “Üçüncü Ayasofya” olarak da bilinir. İlk iki kilise isyanlar sırasında yıkılmıştır. Döneminin en geniş kubbesi olan Ayasofya’nın merkezî kubbesi, Bizans döneminde bir kez (7 Mayıs 558 tarihinde) çökmüş,[17][18] Osmanlı başmimarı Mimar Sinan’ın binaya payandaları eklemesinden itibaren de hiç çökmemiştir.

Sultanahmet Camii

Sultan Ahmet Camii veya Sultânahmed Camii, 1609-1617 yılları arasında Osmanlı Padişahı I. Ahmed tarafından İstanbul’daki tarihî yarımada, Mimar Sedefkâr Mehmed Ağa’ya yaptırılmıştır. Cami; mavi, yeşil ve beyaz renkli İznik çinileriyle bezendiği için ve yarım kubbeleri ile büyük kubbesinin içi de yine mavi ağırlıklı kalem işleriyle süslendiği için Avrupalılar tarafından “Mavi Camii (Blue Mosque)” olarak adlandırılır. Ayasofya’nın

1935 yılında camiden müzeye dönüştürülmesiyle, İstanbul’un ana camii konumuna ulaşmıştır.

Aslında Sultanahmet Camii külliyesiyle birlikte, İstanbul’daki en büyük eserlerden biridir. Bu külliye bir cami, medreseler, hünkar kasrı, arasta, dükkânlar, hamam, çeşme, sebiller, türbe, darüşşifa, sıbyan mektebi, imarethane ve kiralık odalardan oluşmaktadır. Bu yapıların bir kısmı günümüze ulaşamamıştır.

Yapının mimari ve sanatsal açıdan dikkate şayan en önemli yanı, 20.000’i aşkın İznik çinisiyle bezenmesidir. Bu çinilerin süslemelerinde sarı ve mavi tonlardaki geleneksel bitki motifleri kullanılmış, yapıyı sadece bir ibadethane olmaktan öteye taşımıştır. Caminin ibadethane bölümü 64 x 72 metre boyutlarındadır. 43 metre yüksekliğindeki merkezi kubbesinin çapı 23,5 metredir. Caminin içi 200’den fazla renkli cam ile aydınlatılmıştır. Yazıları Diyarbakırlı Seyyid Kasım Gubarî tarafından yazılmıştır. Çevresindeki yapılarla birlikte bir külliye oluşturur ve Sultanahmet, Türkiye’nin altı minareli ilk camiidir.

Kız Kulesi

Kyzikos’taki deniz zaferinden sonra, MÖ 408’de Atinalı general Alkibiadis, muhtemelen Karadeniz’den gelen gemiler için Üsküdar’ın önündeki küçük bir kaya üzerine özel bir istasyon inşa etti. Üsküdar’ın sembolü hâline gelen kule, Üsküdar’da Bizans devrinden kalan tek

eserdir. MÖ 24 yıllarına kadar uzanan bir geçmişe sahiptir.

1110'da Bizans İmparatoru I. Aleksios, taş duvarla korunan ahşap bir kule inşa etti. Kuleden Konstantinopolis'teki Mangana semtinde (tarihi yarımada bir mahalle) dikilmiş başka bir kuleye uzanan bir demir zincir gerildi. Adacık daha sonra su altı kalıntıları hala görülebilen bir savunma duvarı ile Asya kıyısına bağlandı. 1453'te İstanbul'un Osmanlılar tarafından fethi sırasında, kulede Venedikli Gabriele Trevisano tarafından yönetilen bir Bizans garnizonu bulunuyordu. Daha sonra yapı, Fatih Sultan Mehmed döneminde Osmanlı Türkleri tarafından gözetleme kulesi olarak kullanılmıştır. İlk olarak Yunan döneminde bir mezara ev sahipliği yapan bu ada, Bizans döneminde inşa edilen ek bina ile gümrük istasyonu olarak kullanılmıştır. Osmanlı döneminde ise gösteri platformundan savunma kalesine, sürgün istasyonundan karantina odasına kadar birçok işlev yüklenmiştir. Asli görevi olan ve yüzyıllardan beri varlığı ile insanlara, geceleri ise geçen gemilere göz kırpan feneri ile yol gösterme işlevini hiç kaybetmemiştir. Bazı Avrupalı tarihçiler buraya Leander Kulesi derler. Kule hakkında pek çok rivayet bulunmaktadır. Antik Çağ'da arkla (küçük kale) ve damialis (dana yavrusu) adları ile anılan kule, bir ara da "Tour de Leandros" (Leandros'un Kulesi) ismi ile ünlenmiştir. Şimdi ise Kız Kulesi ismi ile bütünleşmiş ve bu ismi ile anılmaktadır.

Çok eski geçmişi olan Kız Kulesi, bir zamanlar Boğaz'dan geçen gemilerden vergi alınmak maksadı ile kullanılmıştır. Kule ile Avrupa yakası boyunca büyük bir zincir çekilmiş ve gemilerin Anadolu yakası ile Kız Kulesi arasından geçişine (O zamanlar gemi boyutları küçük olduğu için geçebilmekteydi.) izin verilmiştir. Bir süre sonra kule, zinciri taşıyamamış ve Avrupa yakasına doğru yıkılmıştır. Kuleden suyun içine bakıldığında yıkıntıları görülmektedir.

Kule 1509 depreminde yıkılmış, yeniden inşa edilmiş ve 1721'de yanmıştır. Sadrazam Damat İbrahim Paşa tarafından imar emri verilmiş ve yeni bina deniz feneri olarak kullanılmış; çevre surlar 1731 ve 1734 yıllarında onarılmıştır. Sonunda 1763'te kule daha dayanıklı taştan yeniden inşa edildi. 1829'dan itibaren karantina istasyonu olarak kullanılmış ve 1832'de Sultan II. Mahmud tarafından yeniden restore edilmiştir.[2]

1945'te, kuleyi yamama sırası liman yönetimine geldi. Daha sonra 1998'de tekrar restore edildi, kısa bir süre önce James Bond filmi Dünya Yetmez'de yer aldı. 17 Ağustos 1999 depremi ve Marmara Denizi'ndeki tsunamiden sonra kuleyi güçlendirmek için çelik destekler eklendi. Sarayburnu'ndaki eski Roma, Bizans ve Osmanlı başkentinin manzarasına sahip iç mekan bir kafe ve restorana dönüştürülmüştür. Özel tekneler gün boyunca kule ile kıyı arasında gidip gelmektedir.

Kız Kulesi 2000 yılında restore edilerek restoran haline dönüştürülmüştür. 2021 yılında Türkiye Cumhuriyeti Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından başlatılan restorasyon çalışmaları Mayıs 2023'te sona ermiştir. Restore edilen kule, 11 Mayıs 2023 tarihinde lazer gösterisiyle birlikte açıldı.

Yere Batan Sarnıcı

İstanbul'un görkemli tarihsel yapılarından birisi de Ayasofya'nın güneybatısında bulunan Bazilika Sarnıcı'dır. Bizans imparatoru I. Justinianus (527-565) tarafından yaptırılan bu büyük yeraltı sarnıcı, suyun içinden yükselen ve sayısız gibi görülen mermer sütunlar sebebiyle halk arasında "Yerebatan Sarayı" olarak isimlendirilmiştir. Sarnıcın bulunduğu yerde daha önce bir Bazilika bulunduğundan,

Bazilika Sarnıcı olarak da anılır. Sarnıç, uzunluğu 140 metre, genişliği 70 metre olan dikdörtgen biçiminde bir alanı kaplayan, dev bir yapıdır. 52 basamaklı taş bir merdivenle inilen bu sarnıcın içerisinde her biri 9 metre yüksekliğinde 336 sütun bulunmaktadır. Birbirine 4.80 metre aralıklarla dikilen bu sütunlar, her biri 28 sütun içeren 12 sıra meydana getirirler. Sarnıcın tavan aralığı kemerler vasıtasıyla sütunlara aktarılmıştır. Çoğunluğu daha eski yapılardan toplandığı anlaşılan ve çeşitli mermer cinslerinden yontulmuş sütunların büyük bir kısmı tek parçadan, bir kısmı da iki parçadan oluşmaktadır. Bu sütunların başlıkları, yer yer farklı özellikler taşır. Bunlardan 98 adedi Corint üslûbu yansıtırken bir bölümü de Dor üslûbunu yansıtmaktadır. Sarnıcın tuğladan örülmüş 4.80 metre kalınlığındaki duvarları ve tuğla döşeli zemini, Horasan harcından kalın bir tabakayla sıvanarak su geçmez hale getirilmiştir. Toplam 9.800 m2 alanı kaplayan bu sarnıç, yaklaşık 100.000 ton su depolama kapasitesine sahiptir.

Medusa Başı

Sarnıçtaki sütunların köşeli veya yivli biçimde olan birkaç tanesi hariç büyük bir çoğunluğu silindirik biçimindedir. Sarnıcın kuzeybatı köşesindeki iki sütunun altında kaide olarak kullanılan iki Medusa Başı, Roma Dönemi heykel sanatının şaheserlerindendir. Sarnıcı ziyaret eden insanların en çok ilgisini çeken Medusa başlarının hangi yapılardan alınıp buraya getirildiği bilinmemektedir. Araştırmacılar, genellikle sarnıcın inşası sırasında salt sütun kaidesi olarak kullanılması amacıyla getirildiklerini düşünmektedirler. Bu görüşe rağmen, Medusa Başı hakkında birtakım efsaneler oluşmuştur. Bir efsaneye göre Medusa, Yunan mitolojisinde yeraltı dünyasının dışı canavarı olan üç Gorgona'dan biridir. Bu üç kız kardeşten yılan başlı Medusa, kendisine bakanları taşa çevirme gücüne sahiptir. Bir görüşe göre o dönemde büyük yapılar ve özel yerleri korumak için Gorgona desim ve heykelleri kullanılırdı ve Sarnıca Medusa başının konulması da bu yüzdendir.

Başka bir rivayete göre de Medusa, siyah gözleri, uzun saçları ve güzel vücudu ile övünen bir kızdı. Medusa, Zeus'un oğlu Perseus'u seviyordu. Bu arada Athena da Perseus'u seviyor ve Medusa'yı kıskanıyordu. Bu yüzden Athena, Medusa'nın saçlarını

yılana çevirdi. Artık Medusa'nın baktığı herkes, taşa dönüşüyordu. Daha sonra Perseus, Medusa'nın başını kesti ve onun bu gücünden yararlanarak pek çok düşmanını yendi.

Buna dayanarak Medusa Başı, Bizans'da kılıç kabzalarına işlenmiş ve sütun kaidelerine (bakanların taş kesilmemesi için) ters olarak yerleştirilmiştir. Bir rivayete göre de Medusa, yana bakıp kendisini taşa çevirmiştir. Bu yüzden buradaki heykeli yapan heykeltıraş, ışığın yansıma açılarına göre Medusa'yı üç ayrı konumda yapmıştır

Sarnıcın ortasına doğru kuzeydoğu duvarı önünde yer alan 8 sütun, 1955-1960 yıllarında yapılan bir inşaat sırasında kırılma tehlikesine maruz kaldıklarından, bunların her biri, kalın bir beton tabaka içine alınarak dondurulmuş ve bu yüzden eski özelliklerini kaybetmişlerdir

Bizans döneminde bu çevrede geniş bir sahayı kaplayan ve imparatorların ikamet ettiği büyük sarayın ve bölgedeki diğer sakinlerin su ihtiyacını karşılayan Yerebatan Sarnıcı, İstanbul'un Osmanlılar tarafından 1453 yılında fethinden sonra bir müddet daha kullanılmış ve padişahların oturduğu Topkapı Sarayı'nın bahçelerine buradan su verilmiştir. İslâmî kaidelerin temizlik esasları gereği durgun su yerine akar vaziyetteki suyu tercih eden Osmanlılar'ın şehirde kendi su tesislerini kurduktan sonra kullanmadıkları anlaşılan Sarnıç, 16. yüzyılın ortalarına gelinceye kadar Batılılar tarafından fark edilmemiş, nihayet 1544-1550 yıllarında Bizans kalıntılarını araştırmak üzere İstanbul'a gelen Hollandalı gezgin P. Gyllius tarafından yeniden keşfedilerek Batı âlemine tanıtılmıştır. P. Gyllius, araştırmalarından birinde, Ayasofya civarında dolaşırken, buradaki evlerin zemin katlarında bulunan kuyu benzeri yuvarlak büyük deliklerden ev halkının aşağıya sarkıttıkları kovalarla su çektikleri, hatta balık tuttuklarını öğrendi. Büyük bir yeraltı sarnıcının üzerinde bulunan ahşap bir binanın duvarlarla çevrili avlusundan, yerin altına inen taş basamaklardan elinde bir meşaleyle sarnıcın içerisine girdi. P. Gyllius, çok zor şartlarda sarnıcı sandalla dolaşarak ölçülerini alıp sütunlarını tespit etti. Gördüklerini ve edindiği bilgileri seyahatnamesinde yayımlanan Gyllius, birçok seyahat etkilmiştir.

Sarnıç, kurulduğundan günümüze kadar çeşitli onarımlardan geçmiştir. Osmanlı İmparatorluğu Dönemi'nde iki defa onarılan sarnıcın ilk onarımı 3. Ahmet zamanında (1723) Mimar Kayserili Mehmet Ağa tarafından yaptırılmıştır. İkinci onarım ise Sultan 2. Abdülhamid (1876-1909) zamanında gerçekleştirilmiştir. Cumhuriyet Dönemi'nde de sarnıç, 1987'de İstanbul Belediyesi tarafından temizlenerek ve bir gezi platformu yapılmak suretiyle ziyarete açılmıştır. 1994 yılının Mayıs ayında yeniden büyük bir temizlik ve bakımdan geçmiştir. Hâlihazırda İstanbul Büyükşehir Belediyesi işbirliklerinden Kültür A.Ş. tarafından işletilen Yerebatan Sarnıcı, müze olmanın yanı sıra, ulusal ve uluslararası birçok etkinliğe ev sahipliği etmektedir.

St. Antuan Katolik Kilisesi

St. Antuan Katolik Kilisesi ([Fransızca](#): St. Antoine), [İstanbul](#)'un en büyük ve cemaati en geniş [Katolik Kilisesi](#)'dir. [Beyoğlu](#)'ndaki [İstiklal Caddesi](#) üzerinde [Galatasaray](#)'dan ([Galatasaray Lisesi](#) tarafında) [Tünel](#)'e doğru giderken sol tarafta bulunur. Kilise [Fransiskanlar](#) tarikatına bağlıdır.^[1]

TARİHİ;

1230'da rahipler, kurucuları [Assisili Aziz Fransua](#) adına, [Galata](#) civarında bir kilise inşa ettiler.

1639 ve 1660 yangınlarında iki kez yanan ve her yangından sonra yeniden aynı yerde kurulan Aziz Fransua Kilisesi en son geçirdiği yangın olan ve bütün çevresini yutan 1696 yangınından sonra [Beyoğlu](#)'ndaki yeni konumuna taşındı. 1724 yılında Pera'da [Aziz Antuan](#) adı verilen bu yeni bir kilise Osmanlı İmparatorluk saray ve devlet hizmetinde bulunan ve ayrıca ticaretle uğraşan Katolik ülkelerin (ekserisi İtalyan-Fransız) vatandaşları ve onların aileleri için inşa edildi ve kutsandı.^[2]

MİMARİ;

Şimdiki, cephesi kırmızı tuğla taşlarla örülü kilisenin inşasına, 1906 yılında eskisinin yerinde başlanmış ve 1912 yılında Aziz Antuan'ın naşının Padova Basilikası'ndaki yerine taşınmasının yıldönümü olan 15 Şubat günü Rahipler, yeni kiliselerine taşındılar, kilise kutsandı ve ibadete açıldı.^[2] İstanbul doğumlu İtalyan Mimar [Giulio Mongeri](#) tarafından İtalyan Neogotik üslubunda, betonarme olarak inşa edilmiştir.^{[3][4]} 20x50 m ölçülerinde, Latin hacı biçiminde ve Neogotik üslupta inşa edilmiştir. Kilise duvarları belirli yüksekliğe kadar mozaik kaplama ve yapının dış cephe duvarları tuğladandır. Kilisenin girişi, kiliseye gelir sağlamak için inşa edilmiş iki bina arasındaki kapıdan verilmiştir. Bu kapı kilisenin avlusuna açılır ve [İstiklal Caddesi](#)ne bakan bu cephenin genişliği 38 metredir.^[5]

Santa Maria Draperis Kilisesi

Santa Maria Draperis Kilisesi (Türkçe: Meryem Ana Draperis Latin Katolik Kilisesi), İstanbul'da bulunan tarihi açıdan bir Latin Katolik kilisesidir. 1584'te inşa edilen bu kilise, İstanbul'un en eski faal kiliselerindendir.

TARİHİ;

1453'te İstanbul'un Osmanlılar tarafından fethinden birkaç ay önce, Selvili [Padovalı Aziz Antonio](#) kilisesi, Haliç'in güney şeridinde (o zamanlar Venedikli tüccarların Konstantinopolis merkezidi) [Fransiskanlar](#) tarafından Sirkeci'de inşa edildi. Fethin ardından ise burayı

Fransiskanerler terk etmeye zorlandılar^[2] ve 1584'e kadar birkaç kere yer değiştirdikten sonra bu tarihte Galata'nın Mumhane mahallesine taşındılar. Burada [Levantin](#) bir kadın olan Klara Maria Draperis onlara bir ev ve küçük bir şapel bağışladı.^{[2][3]} Şapelin sunağı tahtadan yapılmış Bakire Meryem heykeliyle süslenmişti. Şapel 1660 yılında tamamen yandığında bu heykel Draperis ailesinin bir bireyi tarafından kurtarıldı.^[2]

Yapı yangında tamamen yandığı için dönemin Osmanlı kanunlarına dayanarak devlet arsaya el koydu.^[4] Bu sebeple Fransiskaner Sultan'dan Firmandan izin istediler fakat neticede kilise tekrar yapılsa dahi 1663'te yıkıldı.^[2] Bu olaydan sonra Fransiskaner bölgeden ayrılıp Peranın üstünde Dört Yol denen bölgeye taşındılar. Burada 1678 tarihinde bir kilise daha inşa ettiler fakat 1697'de yanan kilise 1727'deki depremle tamamen yıkıldı.^[2] 1767'de tekrar yanan yapı, 1769'da beşinci kez tekrar inşa edilmiş oldu.^[2] Her musibetten sağlam çıkan Bakire Meryem heykeli ise günümüze kadar ulaştı.^[2] Günümüzde bu kilise, [Sent Antuan](#) (ki o da İstiklal Caddesindedir) ve [Aziz Petrus ve Pavlus kilisesi](#) ile birlikte Levanten meydanındaki 3 Roma Katolik Kilisesi'nden biridir. 19. Yüzyıl boyunca Aziz Meryem Kilisesi bölgenin en prestijli kilisesi oldu 1803 yılındaki sayıma göre cemaatinde 470 Levanten, birkaç Arap ve birkaç Ermeni Katolik olduğu bilinmektedir.^[5]

Günümüzde bu kilisede Fransiskaner pederler tarafından her gün İtalyanca, Pazar günleri ise İspanyolca olmak üzere ayinlere devam edilmektedir.^[3]

MİMARİSİ VE İÇERİĞİ;

İstiklal Caddesi sonunda yokuş aşağı inen merdivenleri izlediğinizde yapının girişi [neoklasik](#) tarzdadır - duvarda bir oyuk içinde Bakire Meryem heykeli karşılar - Yapı dikdörtgen planlı olup üzeri beşik tonoz ile örtülmüştür ve 1874 tarihinde işlenen 3 [nef](#) ile bezelidir. Kilisede caddeden görünmeyen bir çan kulesi vardır. 1772 yılında sunak, İtalya'nın Carrara kentinden gelen pembe mermer ile bezenmiş ve Draperis ailesinin verdiği heykelle süslenmiştir.^[3]

Venedik sanat okulundan alınan 4 resim de sunağı süslemektedir.^[3]

Kiliseye girdikten sonra sağda kalan ilk resim 1873'te [Bakire Meryem Ana](#), iki Fransiskaner aziz ile resmedilmiştir.^[3] İkinci resim [Assisi'li Françesko](#)'nın [stigmatayı](#) La Verna'da almasını temsilendir.^[3] Girişin diğer tarafında Aziz Roch ile ilerisinde Meryem Ana ve [İsa](#)'nın [Yusuf](#)'un ölümünde yanında oluşu görülmektedir.^[3]

Haç yolu, Padovalı Aziz Antonio heykeli ve [vaftizhanedeki](#) duvar resmi, Fransiskaner Peder Alberto Farina tarafından 1959 yılında yapılmıştır.^[3]

[Apsisteki](#) iki [vitray Alman ekolüne](#) aittir ve Assisili Francesco ve Azize Klarayı temsil eder.^[3] Kilisenin içinde, 18. ve 19. yüzyıllardan (çoğu İtalyanca veya Latince) birkaç yazıtlı mezar taşı, zengin Levanten ailelerini, kilisenin hayırseverlerini, piskoposları ve Konstantinopolis'teki Avrupa uluslarının konsoloslarını hatırlatır.^[3]

ORTAKÖY MEYDANI

Antik çağda adının Arkheion (Argion) olduğu söylenen

Ortaköy'ün, [Bizans](#) dönemindeki adı "Ayios Fokas"tır. Semt, adını Bizans İmparatoru [I. Basileios](#) (hükümdarlığı 867-886) tarafından burada yaptırılan Ayios Fokas Manastırı'ndan almıştır.

Bizans İmparatoru [VI. Leon](#)'un

(hükümdarlığı 886-912) sevgilisi Zoe ile buluştuğu Damianu Sarayı'nın Ortaköy'de olduğu; Damianu mevkiine adını veren manastırın ise, İmparator [Teofilos](#) (hükümdarlığı 829-842) ve [III. Mihail](#) (hükümdarlığı 842-867) zamanlarında devletin ileri gelenlerinden olan Damianos tarafından 9. yüzyılda yaptırıldığı ileri sürülür.^[7]

Bugünkü Ortaköy'ün, büyük Ayios Fokas Manastırı'nın bulunduğu yer olduğu anlaşılmaktadır. [Rumların](#) aynı azize ithaf edilmiş bugünkü küçük [Ayios Fokas Kilisesi](#) de Ayios Fokas adındadır. Ayios Fokas Manastırı'nın yeri bulunamamıştır. Bu manastırın yakınında 9. yüzyılda [Ermeni](#) asıllı Ortodoks patriği [VII. İoannis](#) (patrikliği 832-842) veya kardeşi Arsabarios'un (Arşavir) muhteşem bir sarayının olduğu, bu yüzden semtin Arsebera (veya Arsaberu) olarak da ün kazandığı yazılır. Sarayda gizli ayinler ve ahlaka aykırı eğlenceler yapıldığı yolunda dedikodular çıktığı için İmparator [I. Basileios](#) tarafından satın alınarak 150 rahiplik bir manastır haline getirilmiştir. Bu manastırın varlığı (Meryem Ana) Bizans'ın son yıllarına kadar devam etmiştir.

[Türklerin](#) Ortaköy'e yerleşmesi [Kanuni Sultan Süleyman](#) döneminde (hükümdarlığı 1520-1566) olmuştur. Aynı yıllarda [Sadrazam Kara Ahmed Paşa](#)'nın (ö. 1556) kethüdası Hüsrev Kethüda tarafından [Mimar Sinan](#)'a bir hamam ([Ortaköy Hüsrev Kethüdâ Hamamı](#)) yaptırılmıştır. Ortaköy Deresi vadisinin iki yamacına, 16. yüzyılda Türklerin yoğun olarak yerleştikleri görülür.^[8]

17. yüzyılın ortasında dere içinde bir [Müslüman](#) mahallesi, kıyıda ise yalılar vardı. Bu yalıların hiçbirisi günümüze kadar gelememiştir. Bunun başlıca sebebi, [Abdülaziz](#) tarafından 1871'de yaptırılan yeni [Çırağan Sarayı](#)'dır. [Beşiktaş Mevlevîhanesi](#) ve Ortaköy'e kadar uzanan yalılar ortadan kaldırılarak elde edilen uzun ve geniş alan Çırağan Sarayı'nın inşaatına ayrılmıştır. Ortaköy İskelesi ile Defterdarburnu arasında kalan şeritte Mehmed Kethüda Çeşmesi, [Ortaköy Camii](#), sıbyan mektebi ve sahilin gerisinde Rum, Ermeni ve Yahudi esnafların evleri; daha sonra Ortaköy Camii ile Neşetâbâd Sahilsarayı, [Esma Sultan Sahilsarayı](#), [Naime Sultan Yalısı](#), [Hatice Sultan Sahilsarayı](#), Fatma Sultan, Zekiye Sultan yalıları sıralanırdı. [Defterdar İbrahim Paşa Camii](#) 17. yüzyıla ait bir yapıdır.

Ortaköy Meydanı ve çevresi 1989 ile 1992 yılları arasında Be ikta  Belediyesi tarafından başlatılan proje çalışmaları ile yeniden düzenlenerek bugünkü görünümünü almıştır.

Ortaköy, tarihi kültürel yapısıyla özellikle 1990'lı yıllardan itibaren, gerek  stanbuluların gerekse yabancılarının geniş bir ilgi odağı haline gelmiştir. Semtın ve özellikle meydanın  stanbul'un ilgi odağı haline gelmesindeki diğ r bir etken de, üç dini temsil eden üç anıtsal yapının ([Ortaköy Camii](#), [Ayios Fokas Kilisesi](#), [Etz Ahayim Sinagogu](#)) birbirine yakın olmasıdır. Bunlar,  vredeki  zg n yapı gruplarıyla tutarlı bir bütünlük ve uyum içindedirler. Bu üç kültürün bir arada yaşadığı ortamı yeniden eski özellikleriyle ortaya çıkarmak amacıyla kapsamlı bir proje yapılmış, 1990'lı yılların başındaki düzenleme çalışmaları sonuçlandırılmıştır. İlk etapta Ortaköy' n yeterli olmayan altyapı şebekesi yeniden yapılmıştır. Ortaköy Meydanı  vresindeki dar organik sokak dokusu; yapılarda bahçe olmaması; cumba ve cephe uyumları  vrenin görünümünü değı ik kılmaktadır. Evler sosyal yapıdan da kaynaklanan bir farklılık göstermektedir. Yapılan çalışmada bu organik sokak dokusunun, iki veya üç katlı cumbalı dar d  er dikdörtgen pencereli  zg n Ortaköy mimarisinin sürekliliğinin sağlanması amaçlanmıştır.^[8]

Meydan ve  vresi, kahveler, gece kulüpleri, barlar, lokantalar, sanat atölyeleri, antika ve hediyelik eşya d kk nları ve haftasonları açılan eli i ve sanat (entel) pazarıyla, gece gündüz canlı bir buluşma merkezidir. [Kumpirciler](#), [wafflecılar](#) ve [g zlemeciler](#) de Ortaköy'e has mekanlardır.

Bununla birlikte hem sahilyolu, hem [Barbaros Bulvarı](#)'na uzanan Palanga Caddesi, hem Dereboyu Caddesi, hem de [Ulus](#)'a çıkan [Portakal Yoku u](#) gibi önemli ulaşım akslarının kesişim noktası olduğu için ziyaretçi yoğunluğunun arttığı zamanlarda hem trafik hem de park sorunu yaşanmaktadır. [15 Temmuz  ehitler Köprüsü](#)'n n Avrupa'daki ayağı Ortaköy'dedir.

Yapılar

[[değı tir](#) | [kaynağı değı tir](#)]

Ortaköy Meydanı, 19. yy. [Osmanlı sivil mimarisinin](#)  zg n örneklerini barındırır. Ortaköy'e bugünkü  ehre ve özelliğini kazandıran, meydanının en belirgin ve egemen mimari ögesi halk arasında [Ortaköy Camii](#) olarak bilinen Büyük Mecidiye Camii'dir. Cami, [Sultan Abdülmecit](#) tarafından Mimar [Nigoėos Balyan](#)'a 1853 yılında yaptırılmıştır. Abdülmecid, Ortaköy' n imarına önem vermiş, Ortaköy Deresi  zerine, bugün artık olmayan köprüyü, sahilde iskelenin güneyindeki mermer sütunlu karakol binasını da yaptırmıştır.

Meydandaki cami kadar eski ve önemli bir başka eser de 1723 tarihli [Damat  brahim Pa a  e mesi](#)'dir. Sahilde ahşap temeller üzerinde oturan  e me, zamanla dolgu ve zemin oturmasından   km  , toprak seviyesinin 1,5 m altında kalmıştır. Be ikta  Belediyesi tarafından, Ortaköy Meydanı ve  vre düzenlemesi çalışması sırasında, kahvelerin arkasına sıkı mı  ve görünmeyen  e me, caminin karşısına taşınarak, toprak

altında kalan su teknesi ve musluk etrafındaki selvi motifli taşı ortaya çıkarılmış, restorasyonu yapılmıştır.

Meydanda, Sütçü Ali Sokağı önünde kahvelerin yanında küçük Hamidiye Çeşmesi (Saka Çeşmesi) vardı. Hamidiye su şebekesinden dağılan kol, eski hamamın önündeki Saka Çeşmesi denilen bu döküm çeşmeye ulaşırdı. Bu çeşme daha sonra kaldırıldı ve su yolu kapatıldı. Meydandaki demir döküm çeşme, Yıldız'dan alınarak onarılmış, 1992'deki meydan düzenlemesi çalışmaları sırasında şimdiki yerine konulmuştur. Meydandaki diğer bir küçük çeşme ise cami girişinin yanında, avlunun önündedir.

Meydanın arka sokağı ve Muallim Naci Caddesi'nde girişi olan [Ayios Fokas Kilisesi](#) 1856'da yapılmıştır. Bizans döneminde bölgede bulunan manastırın adını yaşatmaktadır.

KÜLTÜREL MİRASA KONU YERLERDE DAVRANIŞ KURALLARI

Deneyiminizi geliştirmek ve Türkiye’de yer alan kültürel mirasa konu alanları koruyarak gelecek nesillere taşımak adına Lütfen aşağıdaki kurallara uyalım.

- İbadethane girişlerinde; şort-etek gibi dizlerinin üzerinde açıkta kalan ve omuzları açıkta bırakan giysiler giymek ve yüksek sesle konuşmak müzik dinlemek kutsal mekânlarda yasaktır.
- Din önderleri, çocuklar ve tanımadığınız kişiler ile fotoğraf ve video çekmek için lütfen izin isteyiniz. İzinsiz çekim yapılması yasaktır.
- Anıtlar ve tarihi eserlerin olduğu bölgelerde -Oyma ve kırılğan yüzeyli eser ve anıtlara oturmak ve yaslanmak yasaktır.
- Arkeolojik eserlerde yer değişikliği yapmak-taşımak-dokunmak ve bu eserlerin satışı yasaktır.
- Alkol ve sigaranın içilmesi yasak olan bölgelerde tüketilmesi yasaktır.
- Çocuklara para-şeker vermek dilenmeye teşvik eder. Çocuklara yardım etmek istiyorsanız lütfen tanınmış hayır kurumlarına bağış yapınız.
- Kamuya açık alanlarda cinsel organı açıkta bırakacak şekilde teşhir etmek kesinlikle yasaktır ve cezaya tabidir.
- Tehdit altındaki yaban hayatı türlerinden Üretilen yasadışı ürünler / hediyeelik eşyalarının satın alınmasından kaçınılmalıdır.
- Çevreyi ve doğayı kirletmek kesinlikle yasaktır. Tespit edilmesi durumunda cezaya tabidir.

Müze, Ören Yeri ya da Doğal Alanları Ziyaret Ederken Dikkat Edilmesi Gereken

Hususlar

- Ziyaret edeceğiniz müze, ören yeri ya da doğal alanla ilgili önceden bilgi (çalışma saatleri, fotoğraf çekimi, uyulması gereken özel kurallar vb.) edininiz.
- Ziyaret ettiğiniz tarihi yerlerden herhangi bir obje, taş vb. almayın. Tarihi eserlere zarar verecek dokunma, üzerine tırmanma vb. davranışlardan kaçınınız.
- Tarihi yerler, orman, sahil, mağara vb. alanlara zarar vermeyiniz, kirletmeyiniz.
- Tarihi yerlerde ve yangın riski oluşabilecek bölgelerde ateş yakmayınız.
- Katılacağınız aktivitelerde can güvenliğiniz için size verilen tüm ekipman ve kıyafetleri kurallara uygun şekilde kullanınız.
- Dini ve kültürel hassasiyetleri dikkate alarak ziyaret ettiğiniz yere uygun giyininiz, dini mekanlarda başın örtünmesi, ayakkabı ile girilmemesi, yüksek ses ile konuşulmaması vb. kurallara uyunuz.
- Topluma açık yerlerde davranışlarınıza dikkat ediniz, yüksek sesle konuşmayınız ve çevrenize rahatsızlık vermeyiniz.
- Ziyaret ettiğiniz bölgelerdeki bitki ve hayvanlara zarar vermeyiniz.
- Tehdit altındaki yaban hayatı türlerinden türetilen yasadışı ürünleri ve hediyelik eşyaları satın almayınız.
- Ziyaret etmek istediğiniz müze ve ören yerlerine dair ziyaret saatleri, özel kurallar vb. bilgiler için Misafir İlişkileri departmanımıza başvurabilirsiniz ya da www.muze.gov.tr adresini ziyaret edebilirsiniz.

- **Müze, ören yeri ve doğal alanlar ziyaret edilirken çocukların güvenliği ve refahı ön planda tutulmalıdır. Çocuklarla iletişim kurarken aşağıdaki hususlara dikkat edilmelidir:**

-Fiziksel Temas:

Çocuklarla fiziksel temas kurarken çok dikkatli olunmalı ve asla uygunsuz temaslarda bulunulmamalıdır. Çocukların mahremiyetine saygı gösterilmeli ve sadece gerekli durumlarda (örneğin yönlendirme veya güvenlik sağlama) uygun şekilde fiziksel temas kurulmalıdır.

-Sözlü İletişim:

Çocuklara yönelik yapılan konuşmalarda nazik ve saygılı bir dil kullanılmalıdır. Her türlü tehditkar, zorlayıcı ya da korkutucu ifadelerden kaçınılmalıdır. Ayrıca, çocuklara uygun olmayan şakalar veya kişisel sorular sorulmamalıdır.

-İzin Almadan Yaklaşmama:

Çocukların kişisel alanlarına saygı gösterilmeli ve onların izni olmadan fiziksel olarak yaklaşılmalıdır. Çocukların kendilerini rahatsız hissettikleri herhangi bir durumda geri çekilmek önemlidir.

-Gizlilik:

Çocuklara ait kişisel bilgilerin (isim, yaş, vb.) izinsiz paylaşılması, fotoğraf ve videolarının izinsiz çekilmesi yasaktır. Ebeveyn veya yasal temsilcilerinden izin alınmadığı sürece bu tür bilgilerin kullanılmasından kaçınılmalıdır.

-Gözlem ve Bildirim:

Çocukların güvenliği için çevrede uygunsuz bir durum gözlemlendiğinde, hemen yetkili kişilere bildirilmelidir. Her türlü istismar, taciz ya da uygunsuz davranış göz ardı edilmemelidir. Bu kurallar, çocukların güvenli ve keyifli bir deneyim yaşamalarını sağlamak ve aynı zamanda tüm ziyaretçilerin saygılı bir ortamda bulunmasını temin etmek için hazırlanmıştır.

-5. Dilencilik ve Para Verme:

Ziyaret edilen alanlarda dilencilik yapılmamalıdır ve ziyaretçilerin, özellikle çocuklar dahil olmak üzere, dilencilere para vermemesi gerekmektedir. Dilencilik teşvik edilmemesi, hem bu tür davranışların yaygınlaşmasını önlemek hem de ziyaret alanındaki düzeni korumak açısından önemlidir. Dilencilik yapan bir kişi görülmesi durumunda, yetkililere haber verilmelidir.

Things to Consider When Visiting Museums, Archaeological Sites or Natural Areas

- Get information about the museum, archaeological site or natural area you will visit in advance (working hours, taking photos, special rules to be followed, etc.).
- Do not take any objects, stones, etc. from the historical places you visit. Avoid touching, climbing, etc. that will damage historical artifacts.
- Do not damage or pollute historical places, forests, beaches, caves, etc.
- Do not light a fire in historical places and areas where there may be a risk of fire.
- Use all the equipment and clothes given to you in accordance with the rules for your life safety in the activities you will participate in.
- Take into account religious and cultural sensitivities, dress appropriately for the place you visit, follow the rules such as covering the head in religious places, not entering with shoes, not speaking loudly, etc.
- Be careful about your behavior in public places, do not speak loudly and do not disturb your surroundings.
- Do not harm plants and animals in the areas you visit.
- Do not purchase illegal products or souvenirs derived from threatened wildlife species.
- For information on visiting hours, special rules, etc. for museums and archaeological sites you wish to visit, you can contact our Guest Relations department or visit www.muze.gov.tr.
- Children's safety and well-being should be a priority when visiting museums, archaeological sites, and natural areas. The following points should be taken into consideration when communicating with children:
 - Physical Contact: Great care should be taken when making physical contact with children and inappropriate contact should never be made. Children's privacy should be respected and appropriate physical contact should only be made when necessary (for example, to provide guidance or security).
 - Verbal Communication: A polite and respectful language should be used in conversations with children. Any threatening, coercive, or frightening statements should be avoided. In addition, children should not be asked inappropriate jokes or personal questions.
 - No Approach Without Permission: Children's personal space should be respected and no physical approach should be made without their permission. It is important to withdraw in any situation where children feel uncomfortable.
 - Privacy: Sharing children's personal information (name, age, etc.) without permission and taking photos and videos without permission is prohibited. Use of such information should be avoided unless permission is obtained from the parent or legal representative.
 - Observation and Reporting: When an inappropriate situation is observed in the environment for the safety of children, it should be reported immediately to the authorized persons. Any kind of abuse, harassment or inappropriate behavior should not be ignored.
 - Begging and Giving Money: Begging should not be done in the visited areas and visitors, especially children, should not give money to beggars. It is important not to encourage begging both to prevent such behavior from spreading and to maintain order in the visited area. If a person is seen begging, the authorities should be notified.

These rules have been prepared to ensure that children have a safe and enjoyable experience and to ensure that all visitors are in a respectful environment. This section will be suitable for any visitor area that values the well-being of children.